(१२) अथ दर्भमयस्य वेदस्य निष्पादनमन्त्रमाह। "त्वया वेदिं विविदुः पृथिवीं। त्वया यज्ञो जायते विश्वदानिः। अच्छिद्रं यज्ञमन्वेषि विद्वान्। त्वया होता सन्तनोत्यर्धमासान्" इति। हे वेदनिष्पाद्यमान 'त्वया', सहायभूतेन सर्व्वे देवाः 'पृथिवीं' विस्तीर्णां, भूम्यात्मिकां, वा 'वेदिं' 'विविदुः' लब्धवन्तः। अतएव ब्राह्मणमाम्नायते, 'वेदेन वै देवा असुराणां वित्तं वेद्यमविन्दन्त तद्वेदस्य वेदत्वमिति'। असुरवित्तं चेयं भूमिः। तथाचान्यचाम्नातम्, 'असुराणां वा इयमग्र आसीदिति'। 'भूमिरेव वेदिः सा वा इयꣳ सर्वैव वेदिरिति' श्रुत्यन्तरात्। तस्माद्वेदेन साधनेन भूम्यात्मिका वेदिर्देवैर्लब्धा। किञ्च हे वेद 'त्वया यज्ञः', 'विश्वदानिः' विश्वस्य फलस्य दाता, 'जायते'। किञ्च त्वञ्च 'विद्वान्' अभिज्ञः, सन् 'अच्छिद्रं' अविगुणं, 'यज्ञम्', 'अन्वेषि' अनुप्राप्नोषि, सम्पादयसीत्यर्थः। किञ्च 'त्वया', सहायभूतेन 'होता' होमस्य कर्त्ता, 'अर्द्धमासान्' शुक्लकृष्णपक्षरूपान्, 'सन्तनोति' यज्ञानुष्ठानेन सन्तान् करोति। तथा च ब्राह्मणम्, 'वेदꣳ होता हवनीयात्स्तृणं नेति। यज्ञमेव तत् सन्तनोत्युत्तरस्मादर्द्धमासात्। तꣳ सन्ततमुत्तरेऽर्धमास आलभते तं काले काल आगते यजत इति'। एवं पुनः पुनरनुष्ठानाद्यज्ञविशिष्टानामर्द्धमासानां सन्तत्यं सम्पद्यते॥

(१३) अथ दोहने वत्सबन्धनरज्जुस्वीकारानुमन्त्रणमन्त्रमाह। "त्रयस्त्रिꣳशोसि तन्तूनां। पवित्रेण सहागहि॥ १२॥ शिवेयꣳ रज्जुरभिधानी। अग्नियामुपसेवताम्" इति। जाय-